Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Мало їм робочого часу, так вони ще й в обідню перерву грають.

ПЕРЕЦЬ

№ 10 (788). Рік видання 42-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1968

ТИСЯЧА І ОДИН СПОСІБ...

Розглядають скарги по-різному. Скажімо, в Шостці (Сумська область) у деяких установах та підприємствах до цього діла підходять так. Приміром, у Шосткинському райвиконкомі на сьогоднішній день вважають, що найкращий спосіб розглядання скарг той, коли одна скарга не породжує іншу. Спосіб, відверто кажучи, непоганий. Звичайно якщо скаржник задоволений. А якщо ні? То чи варто робити так, щоб йому і не відмовити, і не задовольнити його? Тут частенько робиться саме так. Досягається це, завдяки ввічливості. А на ввічливість, як відомо, досі ніхто не писав скарг. Для прикладу наведемо факт Марія Гнатівна Деркач (1885 року народження) з селища Воронежа просила в райвиконкомі одноразової допомоги. Їй через 12 днів з райвиконкому повідомили: «...вопрос о выделении единовременного пособия будет рассмотрен на очередном заседании исполкома. О чем вам будет сообщено дополнительно».

Це було в січні, а до 15 березня Марія Гнатівна так і не одержала ні «дополнительно», ні «положительно». Але жінка чекає (можливо, й досі), чекає і не скаржиться ні нижче, ні вище. Їй же не відмовили, а коли пришлють папірець «дополнительно», не вказали. Бо все культурно, ввічливо, на офіційних бланках.

Слід розглянути й таке питання, як надходження скарг та їх рух в установі. Як надходять скарги, ми знаємо: поштою, або ж їх приносять у кишені, портфелі, папці тощо. Це ясно. А от, як ті скарги в установах рухають? А рухають їх так. Якщо поштою надіслана заява, то їй можна дати вилежатися. Хай вилежиться. Тоді занести секретарю чи голові, але ж у жодному випадку не реєструвати в журналі. Нехай скарга рухається без реєстрації. Порухається в голови, дочекається візи чи резолюції (яке вам слово до вподоби), а тоді вже скаргу (заяву, лист) можна і реєструвати. Дата надходження ставиться така ж, як і під резолюцією. Щоправда, перед цим конверт з поштовим штампом частенько викидається в кошик. Щоб не було розбіжності у датах. У Шосткинському райсоцзабезі, скажімо, жодного конверта біля скарг нема. Як запевняє старший інспектор т. Кузіна, колишній завідувач райсоцзабезом т. Дерев'янко не радив підшивати конвертів. Тому й досі важко встановити, коли та скарга тут залягла.

Не менш важливе у розгляді листів трудящих, це питання, куди ж посилати скарги на розслідування? В першу чергу, безумовно, тій людині, на яку скаржаться. Послати комусь іншому, може не так розв'язати, а якщо пошлете тому, на кого скаржаться, то це повна гарантія, що більше скаржник скаржитися не буде. Наводимо приклад. Жителька села Глазово, Марія Максимівна Шако (інвалід III групи) лежала в лікарні. У цей час від її садиби відрізали 18 соток городу, а їй виділили ділянку на віддалі 3 кілометрів від хати. Скаржилася жінка на голову сільради. Йому і послали скаргу на розслідування. Секретар сільради т. Саливоненко відповів: брехня, відрізали, але наділили на віддалі не 3 кілометрів, як вона пише, а лише одного. А от за яким правом у жінки-інваліда відрізали і кому ті 18 соток наділили, у райвиконкомі не поцікавилися. Відповідь т. Саливоненка їх задовольнила. Справу здали в архів і в журналі заповнили графу: заходів вжито.

Є, певна річ, ще й інший спосіб: послати скаргу людині, яка нічого не вирішує, або ж не має до неї ніякого відношення. Головне ж — не відмовити в резолюції. Резолюція є. Хай скаржник буде задоволений і оббиває пороги там, де нічого не доб'ється. Зате в журналі реєстрації все в ажурі.

«Скаржаться» скарги на голову Шосткинської міськради т. Бугрімова. У папках скарг взагалі ніякого порядку. Листи не підшиті, розкидані. Те ж твориться і в журналі обліку заяв, листів трудящих. Тут можна зустріти скарги, доля яких взагалі невідома. Куди надіслано, що зроблено, встановити важко.

Є ще один спосіб розгляду скарг. Він застосовується на Шосткинському хімзаводі. Називається по-народному «мала купа». Фундаторами цього способу є голова завкому заводу т. Осипов та його бойовий заступник т. Ковбаса. Спосіб надзвичайно простий: скарги приймаються, але в журналі не реєструються. Всі вони складаються в одну купу. Що з ними потім робиться, невідомо, певно, ні т. Ковбасі, ні т. Осипову, а скаржникам і поготів.

За три місяці (скажемо мовою протоколів) поточного року у завкомі заводу з 50 з лишнім скарг не взято на облік жодної. Журнал чистий, як і поле діяльності завкому у цьому напрямку.

Як бачимо, у шосткинців у запасі тисяча способів як розглядати скарги. Є, щоправда, ще один спосіб. Він розроблений до шосткинських ініціаторів. Це той, що викладений у Постановах ЦК КП України та Ради Міністрів УРСР про розгляд скарг трудящих. Цей спосіб поширений і застосовується у всіх установах республіки. Але в Шостці, як ми бачимо, він маловідомий і не користується популярністю. Принаймні в згаданих установах та підприємстві.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Шостка,
Сумська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Для нашого заводу це буде чудовий начальник ВТК. Він навіть у першому рядку жодної літери розібрати не може.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Нам написали, що в колгоспі «Правда» Бережанського району на Тернопільщині спалахнула незвичайна епідемія. Першим тяжко захворів касир колгоспу М. Г. Дюк. У нього відібрало пам'ять: він забув про існування колгоспної каси. Це привело до того, що в його кишенях осіло 1465 крб. громадських грошей. Від касира заразився комірник М. М. Дідух. Він забув заприбуткувати 1400 центнерів зерна. Одночасно втратив пам'ять і голова правління В. В. Козак: він забув регулярно перевіряти касира і комірника.

Замість голови, на наше прохання, перевірку влаштувала комісія народного контролю. Всю компанію хапунців-забудьків знято з роботи. А після закінчення документальної ревізії, як повідомив голова Тернопільського обласного комітету народного контролю т. Яцюта, всім воздасться по заслугах, згідно закону.

САМОДІЯЛЬНА ХІМЧИСТКА

с. БИШІВ Макарівського району на Київщині. (Наш кор.). Керівники місцевого відділення «Сільгосптехніки» організували хімчистку на громадських засадах. Оскільки бензоколонки тут не працюють, водії під час заправки автомашин користуються звичайними відрами і захлюпуються бензином по самісінькі вуха.

ВАГОНИ-НЕВИДИМКИ

Двома вагонами абсолютно нової конструкції поповнено состав приміського поїзда «Кременчук—Мазурівка». Ці вагони наділено дивною властивістю: вони є, але їх не видно.

Перші спроби експлуатації нових вагонів показали, що існують вони вже кілька місяців у офіційних відповідях начальника Полтавського відділення т. Трусова на скарги пасажирів. Що ж до самих пасажирів переповненого поїзда «Кременчук—Мазурівка», то вони цих вагонів ще й у вічі не бачили.

Телеграфне Агентство Перця

ДЛЯ УМІЛИХ РУК

НИЖАНКОВИЧІ Львівської області. (Наш кор.). «Дерев'яні конструктори» для дорослих випустила місцева мебльова фабрика. Людина, яка придбає ліжко конструкції цієї фабрики, матиме цікаву забаву: вдень складатиме ліжко з деталей, вночі збиратиме деталі з ліжка.

ЩАСЛИВА ЗНАХІДКА

КРЕМЕНЧУК. (Кор. ТАП). Місцевому жителю Володимиру Івановичу Алфімову (мешкає по вул. Шевченка, 29, кв. 12) після тривалих і наполегливих пошуків все ж вдалося знайти коробочку «Пастинацину», вислану йому Харківським дослідним заводом «ХНДХФІ».

В розмові з кореспондентом щасливий пенсіонер повідомив, що замовлені ліки він відшукав у здоровенному ящику серед ганчірок, стружок, брудного паперу, сміття.

— У такому мотлосі, — сказав т. Алфімов, — відшукати ліки пощастить не кожному хворому. Треба мати кмітливість, міцне здоров'я і залізні нерви.

ВИТРЯСЛО ДУШУ

Витрясло геть усю душу з дорожного майстра т. Смолянинова, коли він з експериментальною метою проїхав на автобусі трасою Турка—Хащів (Львівщина), яка перебуває під його ж безпосереднім наглядом.

Таких самих мук день у день зазнають і інші пасажири, котрим доводиться їздити цією дорогою, однак відремонтувати її т. Смолянинов не поспішає.

ЗГУЩЕНА МАТЕМАТИКА

Нове відкриття в галузі фізико-математичних наук зробили спеціалісти Городоцького комбінату молочних консервів (Хмельницька область). На банках із згущеним молоком, яке випускає в продаж цей комбінат, сказано «Виготовлено з незбираного молока способом згущення з додатком цукру і складається з сухих речовин: молока 28,5%, жиру 8,5%, бурякового цукру 43,5%, вологи 26,5%».

Яким чином вдалося ввіпхнути в одну банку згущеного молока аж 107 процентів компонентів — ще, на жаль, не з'ясовано. Це, як запевняють знавці, — фізично-математичний секрет фірми.

ЗАХОДІВ УЖИТО

Самогон я гнала
В себе у квартирі
І за це попала
У «Вікно сатири».
Мій патрет вліпили
У настінну пресу:
«Продаю пекучу!»
А внизу — адреса.
Я, було, спочатку
Духом занепала:
Плану вже не вийде
Навіть і по валу.
Та дарма журилась,
Хай йому абищо! —
Самогонопродаж
Підняла ще вище!
Й серед ночі пруться,
Трясця в його маму!
Отаку зробила
Критика рекламу.
Вже й водою стала
Розбавляти трішки —
Розкупили!
Треба
Ще заквасить діжку.
Можна й три заквасить,
Вижену — не скисне!..
Ех, мою б адресу
Ще й в газетку тиснуть!..
Я б за це — півлітра
Перваку із жита.
Он стоїть в макітрі...
Заходів ужито.

Володимир ЧУБЕНКО.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ну й консервативні в тебе «предки» — зачиняються у ванні. Мої вже давно привчилися ночувати в сусідів, коли ми гуляємо.

Казимирові Генріховичу
АГНІТУ —
художнику-сатирику, заслуженому
діячеві мистецтв УРСР
З нагоди сімдесятиріччя

Рівно сім десятків літ
На землі прожив Агніт,
Та й тепер своїм мистецтвом
Він дивує білий світ,

Бо лишився добрий слід
Від агнітівських робіт,
Бо хапаються зі сміху,
Як і досі, за живіт.

Тож шлемо йому привіт
Від усіх перчан і від
Шанувальників таланту,
Що цвіте, як маків цвіт.

Зичим, щоб ніяких бід
Він не знав ще стільки ж літ,
І творив на радість людям
Сміхотворець наш Агніт.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

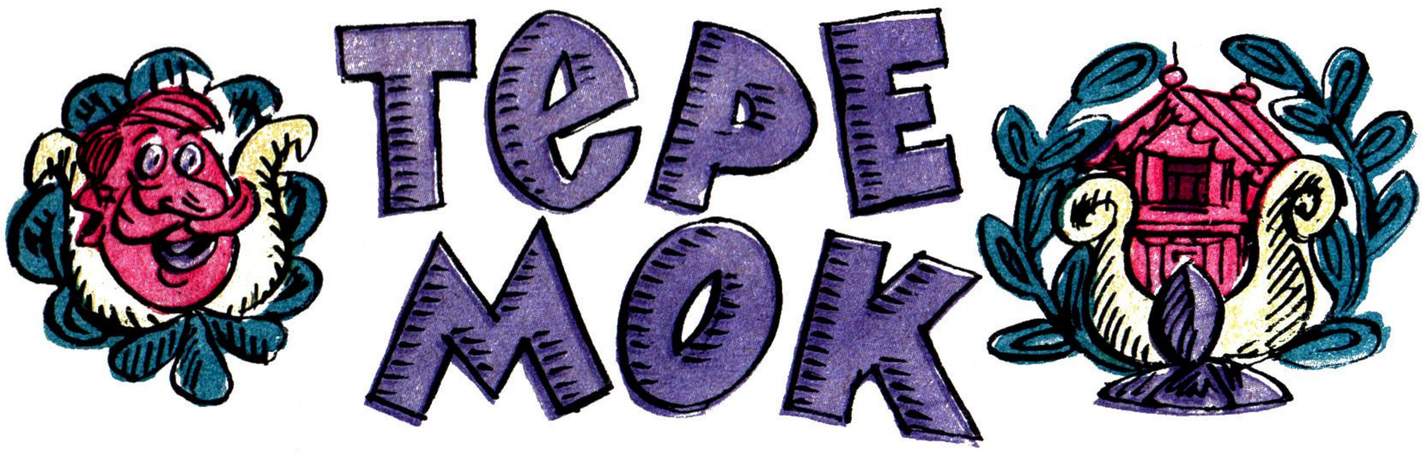

Пам'ятаєте казку: «Стоїть в полі теремок. Біжить мишка-шкряботушка, питає:

— Хто, хто в теремку живе?

Ніхто не озивається. Вбігла мишка у теремок і почала в ньому жити. Коли це скаче жабка-скрекотушка. Питається:

— Хто, хто в теремку живе?

— Я, мишка-шкряботушка. А ти хто?

— Я жабка-скрекотушка. Пусти й мене!..»

Ніколи не застаріє ця народна казка. А от зазвучати по-іншому може. Скажімо, як у с. Савинцях Рокитнянського району на Київщині.

...На високому горбочку, серед яблуневих садочків ріс, ріс і врешті закрасувався двоповерховий терем — колгоспний Будинок культури. Та такий же гарний удався — хто не пройде, замилується. Голова колгоспу «Прогрес» т. Мирець теж милувався, але недовго. Людина ділова, він швидко зметикував: «Треба займати...» І зайняв. Ще й табличку на теремі повісив: «Правління сільгоспартілі».

Побачив ту табличку голова Савинецької сільради т. Глаговський і позбувся спокою: «Старе приміщення підриває мій авторитет. Пустіть у новий терем!» Пустили, а на стіні відповідну табличку прибили.

Дізналися про це у місцевому відділенні зв'язку. Розхвилювалися: «А ми чим гірші? Пустіть!» Пустили і їх.

Нарешті постукав у двері Будинку культури його директор. Чемненько так постукав, але трохи запізно. Дали йому кімнатку, дали дві кімнатки для бібліотеки, ще зал показали — розгортай культурно-масову роботу! Як угледів директор такі можливості, за голову схопився...

Прийшла до Будинку культури молодь. Пустіть! — каже. Хочемо займатися у гуртках, хочемо співати і танцювати, грати в шахи і доміно.

— Будь ласка! — відповідає голова колгоспу.— Я за культуру обома руками. Готуйтеся, виступайте... Що, немає кімнат для гуртkової роботи? Пустe! У наступному році почнемо будувати адміністративний корпус...

— А коли закінчимо, — підхоплює голова сільради, — віддамо вам ваше приміщення.

На цьому паралель зі старою казкою уривається. Як відомо, долю теремка вирішив ведмідь, який видерся на дах... і тимчасові мешканці теремка розбіглися. Ведмедів у Рокитнянському районі нема. Отже, тим, хто оселився у колгоспному теремі, боятися нічого. А для тих, хто вважає, що не хлібом єдиним живе людина, знайдено заспокійливу формулу: «Потерпіть... Це тимчасово».

...Здалеку видно у селі Будинок культури. Тож нехай скоріше спалахне тут нове світло — веселе і яскраве, як перо жар-птиці... Але це вже, здається, з іншої казки...

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

с. Савинці
на Київщині.

КОРОТКА ПАМ'ЯТЬ

У наш час здивувати чимось людину — важкенько. Отож, гадаємо, нікого не здивує ця розповідь про зустрічі з небожителями.

Перша зустріч відбулася дещо в стороні від космічних трас — у магазині господарчих товарів на колгоспному ринку міста Кіровограда.

— Мені, будь ласка, малярну щітку.

— Платіть руб тридцять.

— Але ж тут ясно написано: «Ціна 1 карбованець»?

— Ви що, із неба впали?! Один карбованець — за щітку, а тридцять копійок — за лотерейний квиток. Чи, може, людської мови не розумієте?

Деякі люди, очевидно, і справді впали з неба, бо цієї мови чомусь не розуміють. Для них доводиться робити більш дохідливі роз'яснення. Як це, скажімо, і практикується в продовольчому магазині № 45 відділу робітничого постачання тресту «Червоногвардійськвугілля» (м. Макіївка).

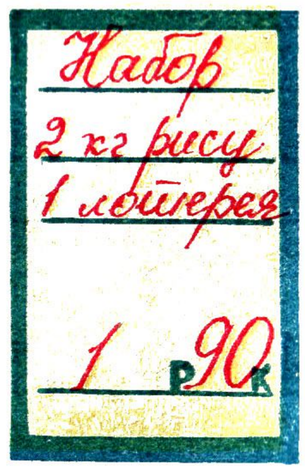

Оце мудро! Зирнув покупець — і зразу бачить, що то за ентузіасти торговельного сервісу його обслуговують: без лотерейного квитка з ними рисової каші не звариш...

Правда, ще не всі працівники прилавку запровадили такий удосконалений метод розповсюдження лотерейних квитків. Дехто, прямо скажемо, ще діє примітивно, по-кустарному.

— Вам перцю захотілося? — привітно зустрічає покупців продавщиця Мукачівського «Гастроному» Г. Г. Луканич. — Будь ласка, всиплю вам 200 грамів перцю. Але з однією умовою: ви повинні взяти ще і лотерейний квиточок.

— Не візьмете лотерейки — не продам чобіт! — категорично заявляє покупцям О. Я. Падей — завідуюча магазином села Гладкого (Козелецький район Чернігівської області).

А от касири Прилуцького автовокзалу, ті прямо дають зрозуміти пасажирам, що без лотерейних квитків вони далеко не заїдуть. Вірніше, зовсім нікуди не поїдуть.

— Відмовляєтесь від лотерейного квитка? Ну що ж, у такому разі в автобусі для вас місця немає. Ходіть пішки.

Ходять пасажири чи не ходять, а у заповзятих лотерейних розповсюджувачів — діла ідуть! Ще й як... Декому навіть премії дістаються за старанність. Декотрі, прямо скажемо, почувають себе мало не на сьомому небі.

Їх, як нам здається, треба з неба вернути на землю і попросити ще і ще раз прочитати урядову постанову про заборону примусового продажу лотерейних квитків. Бо дуже вже часто і густо стали появлятися ентузіасти, які про неї забувають.

Таких, можливо, не гріх привести до пам'яті.

Б. ГРИГОРЧУК.

Клуб губителів природи

На останньому засіданні правління Клубу губителів природи до клубу одноголосно було прийнято голову риболовецької артілі ім. Т. Шевченка Пилипа Карповича Неживенка (Черкаський район Черкаської області).

Така одностайність при голосуванні пояснюється тим, що Пилип Карпович мав солідні рекомендації. За хижацьке виловлення («понад план») цінних порід риби і завдавання великої шкоди рибальству, Пилипа Карповича Неживенка свого часу відзначали «Робітнича газета» і обласна газета «Черкаська правда». Але Пилип Карпович незворушно йшов до Клубу губителів природи і нарешті прийшов.

Забруднення річки Шевелухи та двох ставків у районі села Македони Миронівського району на Київщині не викликало великого ентузіазму серед завсідників Клубу. Проте вирішено було прийняти до Клубу губителів природи — адміністрацію Піївського цукрозаводу, яка активно ігнорує всі постанови про охорону природи і піднімає рівень річки Шевелухи заводськими стічними водами.

* * *

Наприкінці засідання його учасники вирішили надіслати кілька вітальних телеграм юристам деяких областей. Ветерани Клубу були глибоко зворушені гуманним ставленням служителів Феміди до браконьєрів.

Під бурхливі оплески зачитувалася телеграма прокуратурі Вінницького району, що припинила справу проти браконьєра Б. Я. Бездітного (с. Переорка Вінницького району), який у зеленій зоні м. Вінниці ловив сільцями косуль. У браконьєра було знайдено лише 7 шкур. Прокуратура прикинула, що до дюжини ще далеко, і вирішила не турбувати браконьєра.

Громадянин з м. Чернівець Макієнко вбив косулю і був оштрафований на 100 карбованців, але заплатив чомусь лише 10.

Об'їздчик полів Кожемет М. Г. (Новоукраїнський район Кіровоградської області) вбив дикого кабана, але штрафу не заплатив і не збирається платити.

Земляк Кожемета, В. В. Гордієнко полював вночі при світлі фар, вбив 2 зайці. Гордієнка покарали надзвичайно суворо. Він оштрафований аж на 5 (п'ять!) карбованців, яких досі не сплатив.

От і виникає запитання, хто відає тими штрафами: прокуратура, суди чи колегії адвокатів?

СУПЕРЕЧКА

Раз Лисині завважила Чуприна:
«Ну й не красива ж ти личина!
І як тебе Хазяїн, цяце, носить
І від розпуки не голосить?!»
Відповіла Чуприні гнівно Лисина:
«Ах, задавако, ти прилизана!
Хазяїн твій, щоб тобі раду дати,
Робити мусить он які витрати! —
То — перукар, то — всякі там парфуми...
Так і з'їдаєш чималенькі суми.
А мій — на гребінець і то не тратить
Тому мене з любов'ю завше гладить»...

Було таке? Я, може б, не повірив,
Якби не бачив скнар і лицемірів.

Макар ЧОВНЮК.

с. Кам'яний Брід
на Житомирщині.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Цих пропустіть, вони зі мною...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У № 2 «Перець» опублікував своє вітання-шанування (фейлетон «Здоровенькі були!»), персонально адресоване голові колгоспу О. М. Костюку. Головував тоді Олексій Мусійович у колгоспі «Прапор комунізму» Ставищенського району Київської області.

В основі його господарювання було окозамилювання, засоби керівництва — грубість і хамство.

Секретар Ставищенського райкому КП України т. Кравченко повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на бюро райкому і на загальних зборах колгоспників.

За окозамилювання і грубе ставлення до людей Костюка О. М. з посади голови колгоспу знято.

Музика в макітрі

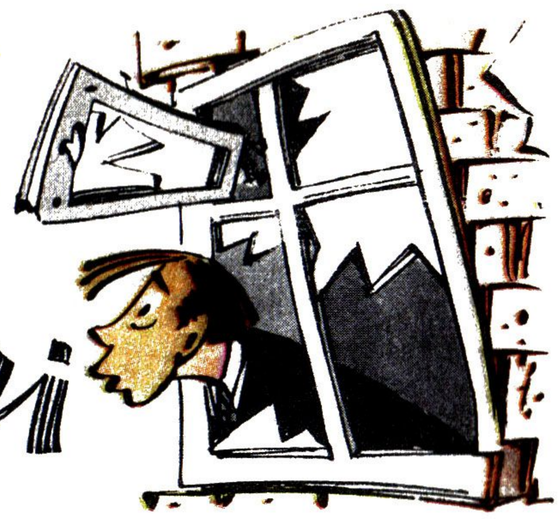

(Розмови про студентські побутові умови)

Думка написати оцей фейлетон виникла випадково. Авторові пощастило бачити рідкісні у наш час студентські гуртожитки Донецького політехнічного інституту. Ці споруди настільки вражають своїм унікальним виглядом і порядками, що нехотя вигукнеш:

— Люди добрі! Який багатющий досвід пропадає в отих обдертих стінах!

Щоб той досвід не загинув остаточно, довелося взятися за перо.

Основна частина студентського житлового фонду у Донецькому політехнічному інституті — чотири гуртожитки. Про п'ятий говорити не будемо. П'ятий не має наукового значення.

У чотирьох гуртожитках живе до чотирьох тисяч студентів. Серед них автор зустрів скептика. Той стогнав:

— Погано. Помитися ніде, попрасувати штани ніде...

Мовляв, адміністрація інституту не турбується про побут студентів. Мовляв, їй до лампочки, що в гуртожитках побиті вікна і лампочки. Їй не до лампочки, якщо ті лампочки заясно сяють. Бо адміністрація економить електроенергію...

Скептик є скептик. Йому до лампочки наукові експерименти в улаштуванні студентського побуту. Йому давай лампочку. А ми давайте про експерименти. Про їх значення у вихованні отого скептика.

Відомо, що наука в ліс не йде. Наука йде до студента. Бо він по неї прийшов у вуз. А раз прийшов, то бери. Бери і денно і нощно. Денно тобі дають у вузі, а нощно бери сам у гуртожитку. Стати розумним, коли тебе напихають наукою, як гусака кльоцками, і дурень потрафить. А ти сприймай науку в так званих несприятливих для сприйняття умовах.

Отут дирекція інституту пішла назустріч студенту. Створила несприятливі умови. Кімнат для занять нема, креслярських столів нема. Бібліотек при гуртожитках нема. Учися. Гартуй свою волю. Колись, як знайдеш. Може, тобі доведеться креслити у тайзі на пеньку. А. може, в Арктиці на крижині.

Щоб колись потрапити в Арктику, студент вже тепер мусить бути здоровим. Мусить загартовувати своє тіло. Для цього дирекція інституту розробила цілий комплекс занять. Він успішно застосовується у гуртожитках.

Спортивних споруд біля гуртожитків не треба. Бо:

а) Бігом на сто метрів студенти займаються в коридорах. Коли спішать зайняти чергу в умивальнику.

б) Плавають різними стилями в умивальниках, коли забивається каналізація.

в) Ходячи по підлозі, яка хитається, як морська хвиля, студенти готують себе для роботи в районах з частими землетрусами, або на кораблях далекого плавання.

г) Фіззарядка мозку проходить в тому ж умивальнику. Душових нема. А митися треба. Студент думає, думає. І видумує: підмонтовує до парового опалення гумовий шланг і шпарить свого колегу, а колега його.

Це фізичне виховання. Це турбота про тіло студента. А ще є турбота про його душу. Студент не монах, а студентка не монашка. Між студентом і студенткою може виникнути кохання. Це почуття для науки шкідливе. У всіх своїх формах і проявах. Тому у гуртожитках суворо забороняється проводити вечори і танці. Хоч у гуртожитку № 3 є хороший клуб. Студент і студентка спокійними кроками міряють вулиці міста. Комендант гуртожитку і адміністрація спокійно сплять. «Чепе» не станеться. Принаймні на їхній території.

Щоб душа студента була в абсолютній безпеці, щоб у неї не проник мікроб морального розкладу, в гуртожитку перегородили коридор. Спочатку дівчата думали, що до них поселили тигрів або леопардів. Потім виявилося, що за огорожею живуть їхні однокурсники.

Зараз по всіх усюдах загомоніли про естетику праці. Мовляв, пофарбовані в голубий колір стіни їдальні підвищують апетит клієнта. Студентські гуртожитки Донецького політехнічного інституту — це зразок естетики побуту. Дивишся на вікно — є воно. Подув вітер — вікна нема. Тільки фіранка теліпається. І то не інститутська, а студентська. Дивишся на стіну — ніби й стіна. Подув вітер, а вона, як решето.

Всі знають, що музика облагороджує. Навіть корови під музику дають більше молока. Але про користь музики в макітрі ще не було нічого. Бо це може бути тільки в гуртожитку донецьких політехніків. Посеред кімнати стіл, на столі — стілець, на стільці макітра, а у макітрі радіюла. І все це тягнеться до «жуліка». Бо в кімнатах нема розеток. Вони заборонені наказом ректора.

Накази ректора видаються не для того, щоб їх виконувати, а для того, щоб на них вчитися. Сьогодні ти студент. А завтра, може, ти заміниш на посту проректора по адмінгоспчастині М. А. Панасенка. Або й самого ректора інституту М. А. Богомолова. Ти мусиш осягнути не лише ази науки, а й ази адміністрування. Ти мусиш навчитися діяти так, щоб був вовк ситий і коза ціла. Ти мусиш вміти видати такий наказ, щоб в разі чогось відповідальність з тебе сповзла, як з гуски вода. Тому й ректор інституту М. А. Богомолов вчить майбутню свою зміну на своїх наказах. Наказ № 25 від 22 квітня 1966 року гласить: «...З метою економного використання електроенергії наказую:

Всім особам, що проживають у гуртожитках, заборонити користуватися в жилих кімнатах електричними і іншими нагрівними приладами».

А оскільки ректор знає, що побутових кімнат у гуртожитках нема, і газу також катма, і знає те, що студент, навіть найменшенький, їсти мусить, і що студент, навіть найбільший нечупара, часом прасує штани і часом голиться, то й знає ректор те, що його наказ буде порушений. А погрози, аж до виселення з гуртожитку і виключення з інституту, дадуть стільки, скільки мертвому кадило.

Автора зацікавило: як керівництву Донецького політехнічного інституту вдалося так високо стрибнути в улаштуванні студентського побуту?

Йому в один голос заявили: «Приміщення старі. Треба капітальний ремонт робити. Ніхто не хоче братися за проект. Нема куди переселити студентів»...

По очах співрозмовників було видно, що вони можуть сягнути ще вищої точки. І обов'язково сягнуть, якщо тільки Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти УРСР не перешкодить їм. А як виділить міністерство кошти на ремонт. Як обласні організації вирішать, куди переселити студентів. Як спільно вони зрушать з насидженого місця адміністрацію інституту, і та потурбується про житлові умови студентів. Пиши пропало. Про оте сьогоднішнє гуртожитське життя в донецького студента-політехніка залишаться тільки погані спогади.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Донецьк.

АВТОМАТ

Зустрілися два робітники однієї фабрики:

— Я дуже хотів би стати автоматом! — сказав один.

— Чому?.. — запитав інший.

Раптом підійшов Кіндзюліс і зауважив:

— Тому, що він майже ніколи не працює, а гроші одержує.

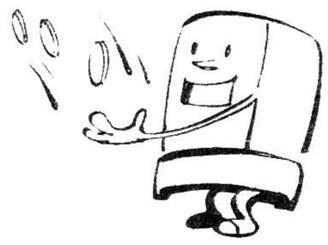

ІНТРИГА

В одному театрі після читки нової п'єси актори почали гаряче сперечатися:

— У цій п'єсі жодної інтриги! — вигукнув один.

Раптом підійшов Кіндзюліс і зауважив:

— Інтриги почнуться під час розподілу ролей...

Вітаутас
МІКАЛАУСКАС

ВСЕ ОДНО БУДЕ

Чоловік з плащем у руці запитує перехожого:

— Якщо я піду цією вулицею, там буде Вільнюський залізничний вокзал?

Раптом підійшов Кіндзюліс і зауважив:

— Підете ви чи не підете — вокзал там все одно буде!..

ПИВНА

Кіндзюліс з туристами знайомився з Литовською республікою. У Вільнюсі гід, показуючи на старовинний будинок, сказав:

— Тепер ми проходимо біля найдревнішої в місті пивної.

Раптом підійшов Кіндзюліс і зауважив:

— А чому ж проходимо мимо?..

ЩО ЛЕГКО І ЩО ВАЖКО

— Читати і критикувати легко, але спробуйте написати! — сказав якось столичний письменник критикові.

— Писати і читати легко, але ви спробуйте критикувати! — заперечив критик.

Раптом підійшов Кіндзюліс і зауважив:

— Писати і критикувати легко, але спробуйте-но, колеги, прочитати...

З литовської переклав
Г. ДЕМЕНОК.

м. Вільнюс.

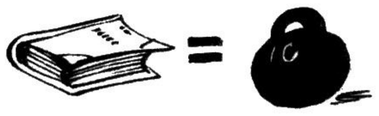

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Документів при ньому нема, але, як видно з деталей, — працює на велосипедному заводі!..

КОНКУРС

Звідки, питається, у нас взятись жирафам? Проте, коли Центральний науково-дослідний звіринець оголосив конкурс на вакантну посаду африканського жирафа, пропозиції посипались, як з мішка.

Тому, хто пройде по конкурсу, звіринець обіцяв повнометражну двосекційну клітку на центральній алеї зоопарку з усіма вигодами — вольєрою для прогулянок, стовпом для чухання, та ще й гарантував безприв'язне утримання.

Тож і не дивно, що серед претендентів на вакантне місце можна було зустріти кого завгодно, починаючи від всюдисущих стріляних горобців і кінчаючи справжнім левом, який, щоправда, уже перейшов на манну кашу, але колись харчувався тільки живими леопардами. І кожний з них, звичайно, привіз і виклав перед комісією купу різних наукових праць, дипломів, характеристик, довідок і рекомендацій.

Без будь-яких посвідчень прийшов лише жираф, і це поставило комісію в скрутне становище.

Де-факто жираф є жираф, і нікуди тут не дінешся. А юридично рішення комісії, чиї симпатії були все-таки на боці жирафа, міг опротестувати навіть найзадрипаніший горобець. Адже зовнішність до справи не підшиєш.

І тоді члени комісії вирішили провести спеціальний іспит.

У визначений день голова комісії запросив усіх учасників конкурсу на галяву і почав з того, що прочитав їм коротенький жарт, який, до речі, згодом вийшов за межі звіринця і набув досить широкої популярності:

В звіринці розповів хтось анекдот.
Сміялися всі звірі. Навіть бегемот
Так реготав, що аж дрижала шафа,
Мовчала лиш жирафа.
І тільки через тиждень сміх
Звалив жирафу з ніг.

— Дійшло! — багатозначно вигукнув голова і закінчив:

Ось чом про бовдурів, буває,
Говорять: «Довгу шию має!»

Наслідки іспиту виправдали всі сподівання.

Першими, звичайно, озвалися мавпи. Осідлавши власні хвости, вони попадали на землю і реготали, аж качались, демонструючи, наскільки у них гостре відчуття смішного.

— Ха-ха-ха! — захлиналась одна з них. — Уявляєте — шафа дрижала! Ой, не можу!

За мавпами взялися скалити зуби тхори, вовки, шакали. Вони мотали туполобими головами, щоб привернути увагу комісії до своїх коротких ший, що аж поздувалися від жиру. За дрібною звіриною почали розтягувати губи товстошкірі бегемоти, слони, носороги.

Лев, поміркувавши трохи, теж усміхнувся про всяк випадок, але стримано, солідно.

Незворушним, як і слід було чекати, стояв лише жираф. Члени комісії торжествували. З нетерпінням чекали вони, коли жираф вичавить з себе бодай посмішку і тим самим підтвердить, що він і є жираф, а не слон чи горобець. За три години очі у жирафа заясніли, він задер верхню губу і видавив із себе тоненьке: **«хи-хи»**.

Члени комісії як один посхоплювались з-за столу, щоб поздоровити свого нового колегу, і раптом поспинялися ошелешені...

На колоді під дубом, звівши довгі вуха, пеньком сидів ще один претендент з вибалушеними очима. «Ніч-чого не розумію!» — красномовно свідчив його каламутний погляд...

Найдивніше, що вислюк цей був відомий як критик, що здобував собі на сіно виключно рецензіями на гумор та сатиру.

По конкурсу він, звичайно, не пройшов, але й поза увагою не лишився. До його послуг, кажуть, і досі вдається видавництво «Темний ліс», що існує при звіринці.

В. ПЛАХОТНИКОВ.

Черкаси.

Незатишні раї

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Колись видатний актор і режисер К. С. Станіславський сказав, що театр починається з вішалки. Справді, для створення святкового, піднесеного настрою у глядача, і чітка, налагоджена робота гардеробників може відіграти не абияку роль. А тоді хай вже гарно грають свої ролі артисти. Словом, видатний режисер образно говорив про яскравість і незабутність першого враження, того, що виникає у людини на порозі чи то театру, чи то будь-якого іншого закладу.

Хоч приказка «По одежці стрічають...» і звучить дещо іронічно, краще все ж таки, коли одежина охайна. Це знають і розуміють майже у всіх райрадах міста Харкова, не кажучи вже про установи обласні.

Приємно зайти в будь-яку харківську райраду. Чисті, світлі приміщення, зручні новенькі меблі, все це створює те, що загальним і, може, навіть трохи канцелярським словом можна назвати зовнішньою культурою установи. А зовнішня культура не може відповідно не впливати на культуру внутрішню.

Але, крім райрад, існують інші, менші «раї». Райсоцзабез, райздороввідділ, райпрокуратура, народний суд району і т. д.

Деякі з «раїв» знаходяться у приміщенні райради, як відділи виконкому, і користуються всіма благами цивілізації. І в них чисто, і в них затишно, і в них стоять новенькі меблі. Але більшість «раїв» мають територіальну автономію. І в цьому, мабуть, їхнє нещастя, бо ставлення до них з боку райрад таке, як у мачухи до пасинків.

Зайдемо хоча б у прокуратуру Ленінського району.

Але зайти не штука, штука її знайти. Бо, хоч і знаєш точну адресу: вул. Свердлова, 35, з вулиці входу до неї немає. У дворі зелена стрілка показує на забиті двері і купу сміття під ними. На даху бачиш вивіску «Реактиви почтой». Далі йдуть склади, валяються купи якоїсь тари. В глибині двору з машини скидають новенькі двопудові гирі. Це — спортивний інвентар. Ризикуючи потрапити під гирю, пробираєшся під машиною і натинаєшся носом на табличку «Прокурор»... Темними рипучими сходами підіймаєшся на другий поверх. Може, прокурор т. Волокитин вже звик до цього «зовнішнього інтер'єру», але на свіже око такі культурні підходи до його резиденції говорять самі за себе: культура тут і не ступала.

...Шостий зал народного суду Жовтневого району. Суддя і народні засідателі, які засідають у цьому залі на Свердлова, 45, не бояться, що на них впаде стеля. Стелі над ними давно вже немає — обвалилася.. Стирчить одна гола дранка.

Під час засідання на зелене сукно судового столу з проваленої стелі, мов з пісочного годинника, тоненькою цівочкою струмить пісок. У залі нефарбовані, мабуть, з дня сотворіння світу лави з пошкрябаними й пописаними спинками...

— Вибачайте, — перепрошує суддя т. Попов, — я вас не запрошую роздягатись, бо в мене і вішалки нема. (А не тільки театр починається з вішалки!).

Та що там вішалка! Етажерки немає. Кодекси покласти — вони ж під рукою повинні бути. А стіл? Манюнюрниці за таким столом сидіти, а не судді...

Василь Тихонович і справді сидить за маленьким однотумбовим столиком. А Кодекси лежать на туалетному столику. Канцелярська шафа, мов спинка їжака, в гвіздках. Дверці в шафи поламані, і стоїть вона просто «для меблі» — служить вішалкою.

— І знаєте, інколи незручно стає перед людьми за таку убогу обстановку. Це ж суд! Тут усе повинно бути, якщо хочете знати, урочистим! І обстановка. І меблі. Щоб люди, потрапивши в цей зал, у цей кабінет, проникалися повагою до «храму закону». А нам кажуть, що на обстановку немає грошей...

А може, думаємо, є? І їх треба, як кажуть фінансисти, тільки «вишукати»? Може й справді слід би було переглянути деякі статті плану і вивільнити кошти для наведення порядку в судовому господарстві. Ідеться ж не просто про меблі для якоїсь канцелярії, а про прищеплення людям, особливо молодим, поваги до Закону. Для цього й культурна обстановка потрібна, а не такі судові «камери», як вищеописаний 6-й зал.

А ось — день прийому в Харківському бюро технічної інвентаризації на площі Р. Люксембург, 4. Хто тільки не приходить сюди! Добра сотня людей юрмиться на сходах другого і третього поверхів і підпирає стіни в темних вузьких коридорах. На два поверхи три примітивних дерев'яних лави та один диван вокзального типу. І заяви ніде не напишеш. У закапелку перед кабінетами техніків стоїть обідраний стілець і густо заляпаний фарбою дитячий столик. А на ньому якийсь доісторичний пластмасовий каламар без чорнила...

— Смішно, але оці три примітивних дерев'яних лавки — наше останнє досягнення. Правда, на них мало хто сидить, але вони існують, як меблі. Стільці, якби ми їх і мали, ставити в коридорах заборонено: пожежна охорона загрожує штрафом — коридори дуже вузькі... І взагалі, — веде далі начальник Бюро т. Ракетський, — як можна тут створити елементарні зручності для прийому людей, коли саме приміщення непристосоване для цього. Мені здається, що настав уже час селити адміністративні установи нашого типу на спеціально обладнаних перших поверхах новобудов. Щоб там було і працівникам зручно, і людям просторо...

Все пізнається в порівнянні. «У порівнянні з райсоцзабезом Московського району, у нас рай», — каже голова пенсійної ради Дзержинського райсоцзабезу т. Яновський.

Ми сидимо в «раю» за старим обідраним столом, який давно уже сам проситься на пенсію. Вішалки немає.

Пальта членів ради лежать на стільцях теж пенсійного віку.

У кутку піраміда з поламаних стільців і покаліченої етажерки.

А поряд приймальня.

У ній такі ж обідрані столи і стільці. І в коридорі світять ребрами тумб два старих столи.

І все ж голова пенсійної ради має рацію. У порівнянні з Московським райсоцзабезом (Юр'ївська, 8) у Дзержинському — рай. На Юр'ївській вся приймальня розмістилася на площадці сходів першого поверху. Тіснота неймовірна. Крім мініатюрного будуарного диванчика та кількох облізлих стільців більше на площадці нічого немає. Людям тут ні сісти, ні стати.

— Є рішення райвиконкому, — розповідає завідуючий райвідділом т. Салащенко, — розширити наше приміщення. Але сьогодні, на жаль, обстановка така, як бачите. Це дуже неприємно. Людина приходить до нас з квартирного затишку і потрапляє на нашу площадку. І, певно, думає: «Отак нас на пенсію проводжають. Ех, старість — не радість!». А ми нічим не можемо спростувати її думку...

Звичайно, приймальня відділу соціального забезпечення не Шлюбний палац. Але й її треба культурно обставити й оформити. Можна й квіти на столах поставити й абажури на лампи поодягати. Та, як каже завідуючий Харківським облсоцзабезом т. Єфименко: «На цей рік у нас немає коштів ні на меблі, ні на квіти. Хай райвиконкоми на місцях вишукують...».

Тепер ще про один Харківський «рай». Він міститься на Московському проспекті, 91. Це 3-я Нотаріальна контора. У ній чисто, затишно. А меблі старі, як світ. Нотаріус т. Сидорова розповіла, як консультант контори т. Шевченко у вільний час сам циклює і лакує столи. Така самодіяльність і забезпечує райську обстановку в 3-й конторі в порівнянні з 7-ю, що міститься на вул. Кірова, 7.

Свідчимо, що це не контора, а справжнє «пекло». У Комінтернівському районі не знайдете установи, що працювала б у таких незручних умовах. Тут ні нотаріусу, ні його консультанту ніде працювати, ні людям чекати прийому — а клієнтів на вулиці часті до сотні чоловік. Неважіус ніяк не допроситься в райвиконкомі, щоб створили бодай елементарні умови для роботи. А вона ж дає в бюджет району річно понад 13.600 крб.

— До речі, — каже голова обласного суду Надія Кирилівна Тарарака, — 29 нотаріальних контор міста та області дали торік у місцевий бюджет 430.214 крб. Невже не можна виділити з цих тисяч якийсь процент на обладнання таких контор?

Ми переконані, що процент виділити можна. Але цьому заважає одне: звичка. Райвиконкоми і міськрада звикли до отих примітивних «раїв», обставлених списаними на дрова меблями.

Вони працюють?
Працюють.
План виконують?
Виконують.
Так чим не рай?! І це, видно, влаштовує і райради, і міськраду, хоч такі «раї» і не до лиця такому місту, як Харків.

Ол. ГРОМОВ,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

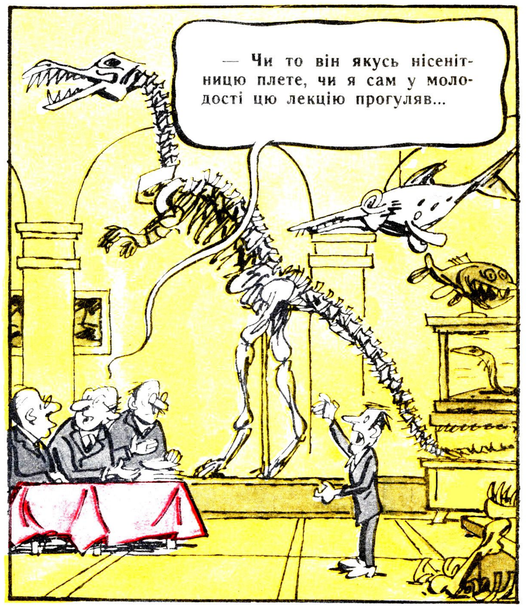

— Між іншим, Ейнштейна теж вважали бездарним студентом...

— Майже всі екзамени ви складали по шпаргалках, то ми вже вам і диплом видаємо ось такої форми...

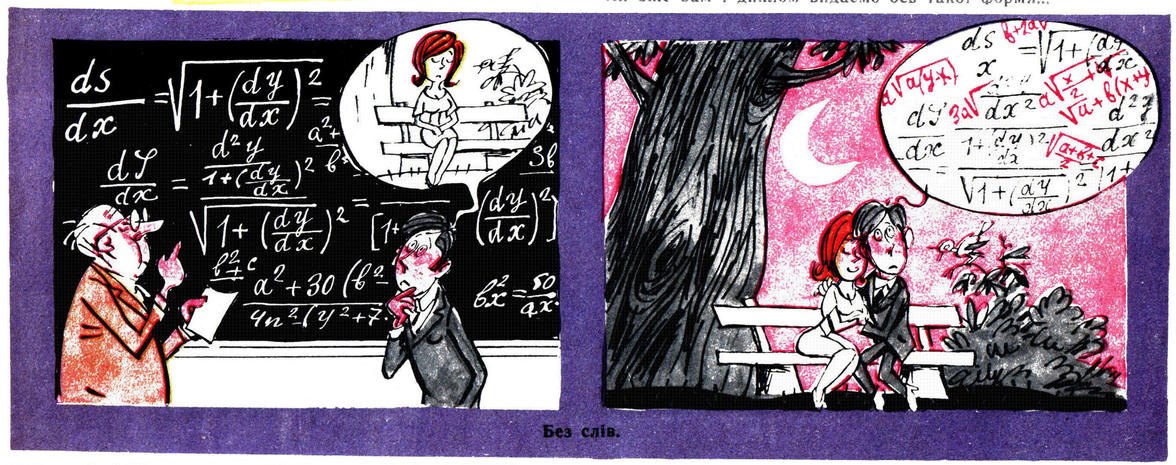

Без слів.

ПРОЕКТ НАКАЗУ № 1

Тепер до лісу і до річки
Мчать літаки та електрички,
Тепер мисливець не на возі —
На «Москвичі» або на «Волзі»
Везе з собою «гастроном»
Зі «звіробоєм» чи вином,
Та й піша з тулками братва
Щось на закуску убива.

На лиса, вовка, зайця, лося
Охочих безліч розвелося,
А після видачі ліцензій —
Обурень маса та претензій;
Що ж до бекаса чи вальдшнепа,
То їх уже й не жди з-під неба...
Тож зводять ходуни курок
Од злості — навіть на сорок...

Бажаючих стріляти стільки,
Що вже — ні дрохв, ні перепілки...
Загрожують всій сущій тварі
І браконьєри й автофари,
Й здається людям, що мисливці —
То звірогуби, птаховбивці,
Бо так була свербить рука,
Що як нема тетерука,
Стрілець (хоч штрафчиком запахне),
І в назву «Тетерів»... бабахне!

Отож для всіх мисливських зон
В такім **НАКАЗІ** є резон:

§ 1

В зв'язку із тим, що нині в нас
Вже менше звіра й птиць, ніж баз;
І з тим, що всюди полювання —
Не спорт чи засіб існування, —
Усім стрільцям із міст і сіл
Наказуєм змінить приціл:
В живих тілах не свердлить дір, —
Ідіть не в степ, не в бір, а в тир!

§ 2

Нехай віднині не боїться
Людини звірина та птиця:
Живуть оружні чаркуни
В достатках і без дичини!..

§ 3

Кому кортить в живе стріляти,
А жаль курчати чи телятн
Свого, — тим полювать пора
На пацюка та на тхора.

§ 4

Вам, снайпери щонайспритніші,
Ліцензії, — бить в тім'я миші, —
Хай Товариства видають
В сільмаги: там і б'ють, і п'ють!..

§ 5

Хто не завів собі хортів, —
На поміч можуть брать... котів.

§ 6

Весною, вусачі й безвусі,
Облавами — в сади, на гусині!..

§ 7

А там, де стільки зла приносить
На чорноземах довгоносик, —
Ніхто хай дарма не ника,
А наступа на шкідника.

§ 8

А там, де в безмірі степів
Налився колос, хліб доспів,
А по зерно повзе ховрах, —
Паліть по ньому! Тарара-ах!

§ 9

Коли ж з Карпат або з Донбасу
Хтось рушить всупереч **НАКАЗУ**, —
В тих, комсомольці й комсомолки,
З руками вирвуть хай двостволки!..

§ 10

Заборонити початківцям
І членам Спілки, не мисливцям,
Писать в газети чи для книжки
Мисливські нібито у с м і ш к и,
Бо, як відомо читачу,
Доходить діло до плачу...

НАКАЗ набуватиме чинності нині
У горах і в долах — по всій Україні!

За дорученням Комітету
сатириків та гумористів по охороні
багатств нашої рідної природи
цей проект підготував

Василь ЮХИМОВИЧ.

Поправки і доповнення надсилайте у віршах і в прозі до редакції.

Як у Бога за пазухою

ГУМОРЕСКА

КОЛИСЬ, а точніше — років три тому, прилітає до нас Олена Корба. Прилітає і, навіть не відсапавшись, з проханням:

— Не відмовте, виручіть, на вас єдина надія! Всіх родичів оббігала, всіх сусідів оббігала, і хоча б хто на руку плюнув. А тоді вас оце згадала. Ці, подумала про вас, зрозуміють, не відмовлять.

Ми з дружиною кинули снідати і розгублено дивились на збуджену жінку, яку ледь знали через випадкове знайомство.

— Господи, до вас не дійшло? — сипала Олена. — Та тут одна дрібничка. Соромно й казати, але до зарізу потрібно сто карбованців. Розумієте, підвернувся холодильник. Упустиш таку річ, хіба скоро дістанеш?

— Воно і в нас з грішми... — почала була моя дружина, але не докінчила.

— Та це ж на день—два, — доводила Корба. — І ви, будь ласка, не сумнівайтесь. За нами не пропаде. Вважайте, що в нас ваші гроші будуть, як у бога за пазухою.

Ну, хіба відмовиш? Людина так прохає, так молить.

Позичили. Дали сто карбованців. Вони в нас не зайві, але коли на два—три дні...

Тільки минуло не два—три дні, минуло кілька місяців, а від нашої Корби ні гінця, ні посланця.

Аж якось, дивлюсь, від мебльового магазину тачка з кухонною шафою від'їхала, а слідом Олена поспішає.

Вгледіла мене, зашарілася і отією своєю скоромовкою:

— Господи! Ну, хоч крізь землю провалися від сорому. Це ж ми вам гроші винні. Повірите, уже були й відклали, я вже було зібралася й віднести, аж чорт мені підсунув оцю шафу. А бодай би вже були мені очі повилазили, як її побачила. Барахло, але ж мода. У людей такі стоять, то й собі хочеться.

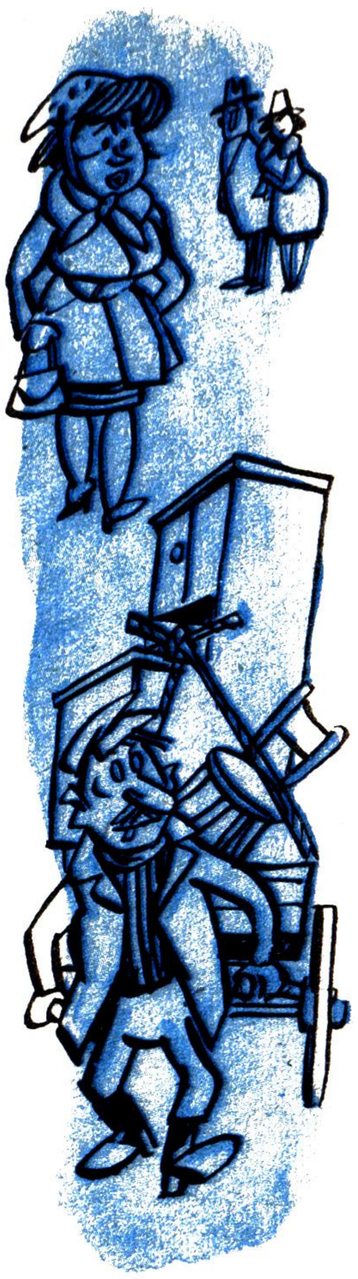

Мені стало ніяково. Жінка ж могла подумати, що я спеціально підглядав за нею.

— Не гнівайтесь, не турбуйтесь, — підійшла до мене Олена. — За нами не пропаде. Грошики ваші, як у бога за пазухою.

Я швиденько попрощався і довго картав себе, що так несподівано поставив жінку у таке становище.

Йшов час. Тільки не йшла до нас Олена Корба. І знову зовсім випадково зіткнулися ми з нею у магазині готового одягу. Олена саме крутилася перед дзеркалом, приміряючи модне пальто.

— Ходімо! — сіпнув я дружину за рукав. — Незручно якось.

Але Олена в дзеркалі нас і побачила. Побачила й затримала.

— Ну, аж тепер я таки провалюся крізь землю, — заторохтіла наша боржниця. — Який сором, який сором! Стільки разів збиралася занести гроші, і все, як не те, то інше. Розумію ж: виручили люди, повірили, а я свиня невдячна! Хоч вилайте мене ось тут перед людьми. Їй-бо, легше на душі стане!

Вона говорила це швидко і голосно. Навіть люди почали скупчуватись біля нас.

— Тихіше, будь ласка, — попросив я Корбу.— Ми з вами зустрілись зовсім випадково. А про гроші у нас і на думці нічого не було.

— У вас не було, — не вгавала Олена, — а я вже ночами не сплю через той борг. Між іншим, оце ж сьогодні несла вам. Півдороги пройшла спокійно. А тут магазин. Ну, було, плюнь, обмини. Так воно ж, ніби нечиста сила штрикнула: зайди, подивись. От і зайшла, от і влипла, — показала Корба на пальто.

— Уявіть, воно ніби на вас шите, — захопилась і моя дружина. — Таке не завжди купиш.

— От бачите, — аж підскочила з радості Корба. — Хіба ж випустиш з рук? Заплатила. Беру. А ви вже, прошу, потерпіть. Боржок не пропаде. У нас, як у бога за пазухою. Тільки, що со-ромно!..

— Що ви, що ви, у взаєминах людей не гроші головне, — заспокоїли ми Корбу і з неприємним настроєм вийшли з магазину.

Не знаю, скільки ще збігло місяців, тільки від Олени — ні слуху, ні духу. Аж іду одного разу вулицею і раптом бачу Олену. Цибрить вона дві авоськи, а в тих авоськах пляшки з напоями різними. Хотів обминути, бо соромно стало. Але Корба сама зачепила:

— Не впізнали? Чи вважаєте за негідницю, що обходите? Не бійтесь, я не забула. У мене пам'ять, як магнітофонний запис: що закарбувалось у мізках, то хоч через сто років прокрути— гратиме.

Я мовчав. Я не знав, що казати.

— Дивитесь на пляшки? — поставила Олена авоськи. — Оце ж ваш боржок! Зібрала, відклала, збиралась занести, а чоловіки ж нині які. Не питає, не радиться з жінкою, а бере та сад купує. Оце могорич пру. Замість того, щоб людям борг віддати, так проп'ють, бодай би вони позахлиналися! Соромно мені. Крізь землю ладна провалитись зараз же, у вас на очах. Тільки потерпіть ще трохи. Головне знайте, що за нами не пропаде. У нас, як у бога за пазухою.

Після того не бачили ми Олену років зо два. На наш сором, ми навіть толком не знали, де вона й живе. Остання зустріч з Корбою відбулася аж у Криму. І то не на суші, а на воді, в морі.

У перший день свого приїзду на відпочинок я зробив заплив у море і раптом побачив засмагле, як підгоріла паляниця, обличчя Олени.

— О! — вигукнула вона, уздрівши мене зовсім близько. — Щось дуже знайоме. Де я вас могла бачити?

Я сприйняв це за жарт.

— Просто неба на землі, — засміявся я, сьорбнувши гіркої води.

— Не декламуйте, а кажіть, де? — наполягала Корба. — Не забудьте, що у воді всі мужчини якісь однакові.

Мене це роздратувало. Я вирішив випалити все, що накипіло.

— Холодильник пам'ятаєте? Шафу кухонну пам'ятаєте? Пальто і могорич за сад пам'ятаєте?! Це ж ви приходили позичати!..

— Го-го-господи! — захлинулась Олена. — Пробачте. Який сором, який сором! Не впізнати. Та я зараз піду на дно. Рят-туй-те! — заволала Корба і справді зникла з поверхні.

Я пірнув у воду. Я вхопив свою боржницю за жорстке волосся і ледве виволік її на берег.

Коли вона відплювалась, віддихалась і прийшла до пам'яті, то знову почала, як і три роки тому:

— Ні, я таки провалюсь, я не можу дивитись вам у вічі. Знаю ж, що винна, пам'ятаю, що треба віддати. Уже й підготувала сотню. А тут— на тобі — путівку чорт підсунув. Ну, як ти не поїдеш, коли здоров'я ж теж не залізне. Як бачите, поїхала. А за гроші не турбуйтесь. Не пропадуть. У нас вони...

— Як у бога за пазухою, — продовжив я давно завчену фразу і, зробивши кислу посмішку, пішов від Корби.

Тепер ми намагаємось не попадатись на очі Олені Корбі, бо мало віримо в те, що коли-небудь вдасться вирвати свої власні гроші з богової пазухи.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Арсен ТКАЧУК

„ШАРАГА"

(Розповідь прихожанина)

З того часу, як наш старий батюшка в бозі почили, не стало в нашім храмі колишнього благолєпія, порядку не стало і сама служба божа — ні к чорту пішла. Чи це від того, що батюшки міняються, чи від того, що паства частково вимерла, а частково від старості в дитинячий розум впада — де тут причина, не скажу, бо й сам не розумію.

Ще якось відразу після старого батюшки був у нас отець Михайло, молодий, чорнявий, років тридцяти, а що вже тенористий — то пошукати, тоді ніби паству прибавилось, молодички стали заглядати в храм, але той отець Михайло нам не підійшов. Правда, всякі парастаси, акафісти, панахиди і друге богослужіння — тут він собаку з'їв, але замашки мав не до сану: іде він, приміром, до вас, а у вас ворота зачинені — думаєте відчинить? Ні, він за ворота руками — торк, ногами через ворота — мах! — і вже на подвір'ї.

Якось напали на нього собаки — він хреста з себе, по зубах брязь-брязь і регоче:

— Ану, куций, підійди ще!

— Що ви робите, батюшко? Хіба ж можна? Він же святий!

— Который? — питає. — А, хрест! Це я знаю, від нього нечиста сила тікає, а собарня тим паче.

Матушка в нього гарна була, молоденька, літ сімнадцять, брови чорненькі, личко біленьке, на шапці каракуль, на комірі каракуль — вся, вся в каракулях. У храм якось зайшла, якраз церковне піснопіння було, їй жінки шепнули, щоб і вона з ними піснопінила, а вона усміхнулась і вийшла. А в клубі, на сцені, після колгоспних зборів, про чорного кота співала — сам чув. І балет всім показувала. Без плаття.

Можна священним особам такий соблазн?.. Не можна.

Сьома заповідь гласить і забороняє «бездстидния пляски, ігрища, дурния пісні», бо це все одно, що прелюби сотвори.

Ми все це батюшці виказали в церкві. Засперечалися миряни, поділились — одні за батюшку, інші — проти. А Настя Хвойда ще додала, ніби на сповіді призналась, що до неї один чоловік чіпляється, а отець Михайло ніби сказав:

— Аще друг друга любимо, то бог перебуває в нас.

Бачите, на яку путь молодиць настановляв?

Проголосували ми, і більшістю голосів зняли батюшку.

Ви не знаєте, що таке «шарага»?

Це на прощання так мовив отець Михайло:

— Кладу я хрест на шарагу сію. Дивіться, щоб не жалкували за мною.

А Настя Хвойда йому:

— А не діждете, батюшко! А цього не хочете?

І отаканні дві дулі закрутила.

Тут церковний староста і скипів:

— Ти в храмі знаходишся, чи де? Тобі вилізло, що це спаситель? А це що? Непорочна діва Марія? А ти перед святими ликами дулі тичеш? — І палюгою її.

Настя — брик і запозіхала.

Одним словом, недобре розстались ми з отцем Михайлом.

Тепер, кажуть, він у сусідньому районі клубом завідує...

с. Глухівці
Козятинського району
Вінницької області.

Мал. И. КОГАНА

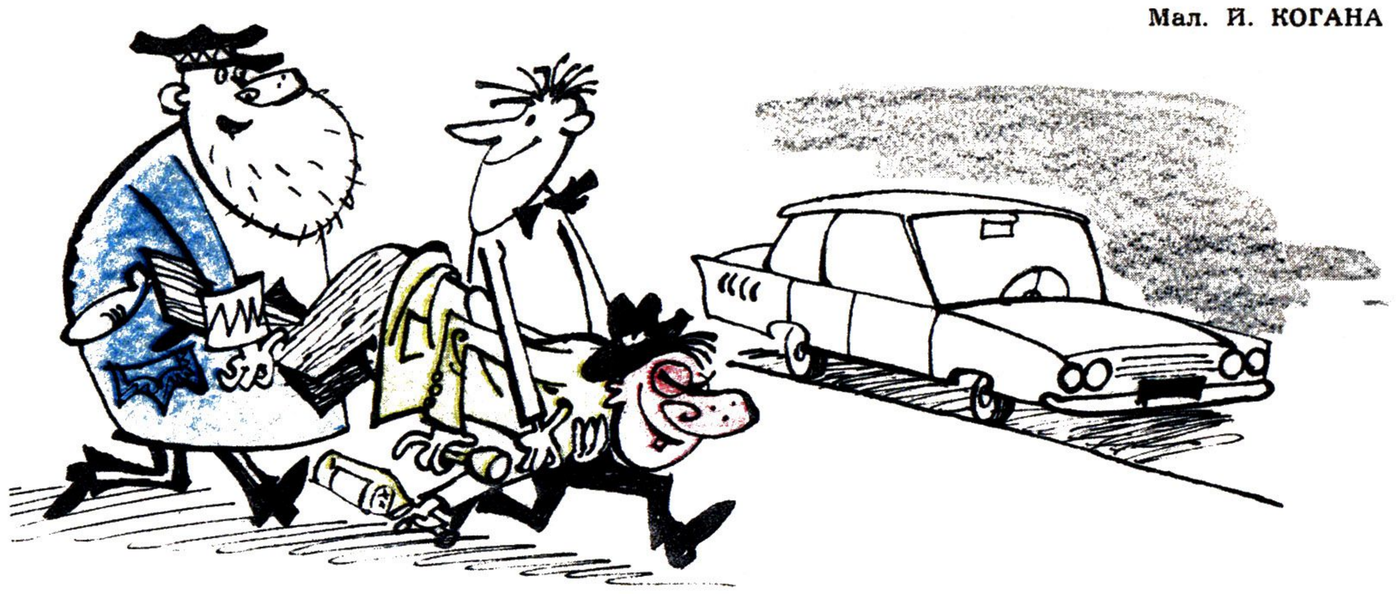

— Покладемо його під його ж машину — хай думають, що він її ремонтує.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Годинниковий майстер Слов'яносербського райпобуткомбінату (Луганська область) т. Соколенко виробив власний метод взаємовідносин з замовниками. Він годинники на ремонт приймав, гроші за це брав, а квитанцій ніяких не видавав.

Про ці махінації надійшла скарга Перцеві.

Начальник Луганського облпобутуправління т. Куленко повідомив, що нечистого на руку годинникових справ майстра Соколенка з роботи знято.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Бабусю, а давай так: ти мені казку — я тобі кашку.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Перець довідався про те, що голова Конятинської сільради Путильського району Чернівецької області Малиш негідно поводив себе, порушував соціалістичну законність.

Довелось вдарити на сполох.

Як повідомив секретар Чернівецького обкому КП України тов. Кравченко, Малишу оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. З посади голови сільради його знято.

Мал. А. СВИНЦОВА

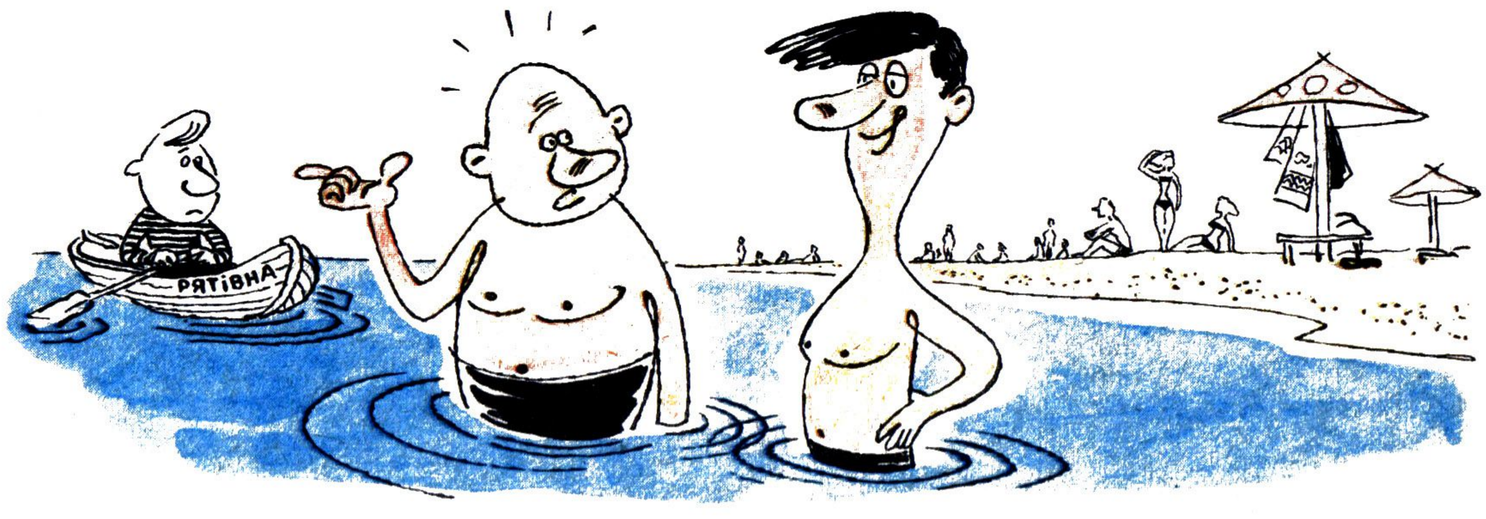

— А це правда, що потопаючого можна витягнути тільки за волосся?

Перченя

НЕГРАМОТНИЙ ОЛІВЕЦЬ

У першокласниці, сестрички Нати,
Олівця прохає Васильок.
— І твоїм же можна ще писати...
— Мій багато робить помилок.

О. ДЗЯТКО.

ВЧИВ ШКОЛЯР

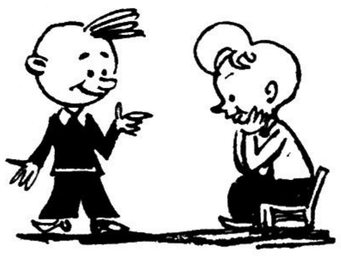

— «Ха» і «та»,
а разом — хата, —
вчив школяр
читати брата.
— «Щу» і «ка»...
Скажи, Івась,
Разом вийде що?
— Карась.

О. САЄНКО.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ЗАГАДКИ

1. Повна ніч паляниць, посередині книш. (Місяць, зорі).

2. Червоний Макар по полю скакав, а в борщ плигнув. (Перець).

3. Стоїть півень на току в червоному ковпаку. (Мак).

4. Голова дженджуриста сорочок наділа триста, а нога — одна. (Капуста).

5. Прийшла кума із довгим віником на бесіду із нашим півником, схопила півня на обід та й замела мітлою слід. (Лисиця).

6. Чотири чотирки, дві розтопирки, два вуха, два слуха, третій вертун і сам крутун. (Баран).

7. Біжить чимчик по долинці у сіренькій кожушинці. (Зайчик).

8. Червоний колір, а винний смак, кам'яне серце, чому то так? (Вишня).

9. Біжать коні булані, на їх вузда порвані; ми хотіли перейнять, — вони сіна не їдять. (Хмари).

КАЗКА

— Мамуню, ти любиш слухати казки? — запитала Оленка.

— Авжеж, моя дитино, — відповіла мама.

— Хочеш, я тобі розкажу?

— Розкажи...

— Але я не знаю, чи сподобається вона тобі?

— Сподобається, доню...

— Але вона зовсім недовга.

— Та розказуй уже.

— Була собі... пляшка з олією, і я її... розбила, — сказала Оленка і замовкла.

Людмила МІРОШНИЧЕНКО.

Пригоди Перченяти

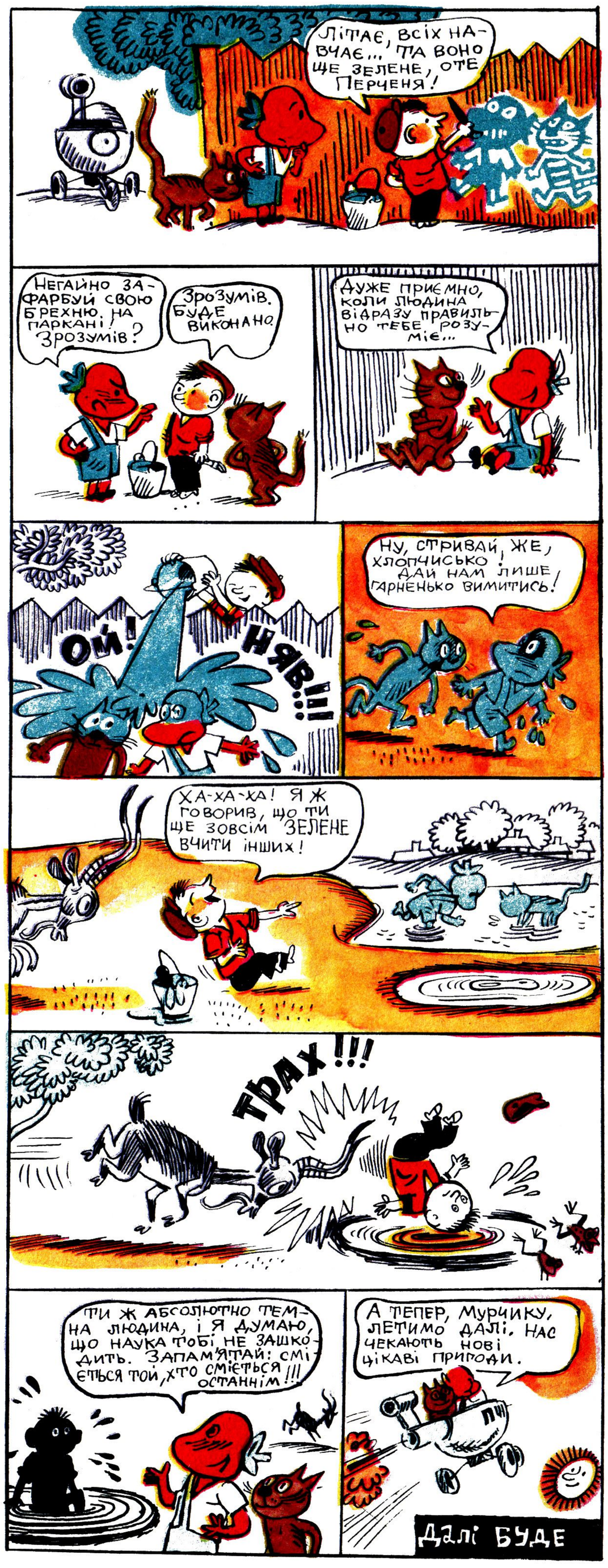

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ФІЛІППІНСЬКА ДЕМОКРАТІЯ

З 24 тисяч філіппінських адвокатів близько половини сидять в своїх бюро та конторах, друга ж половина «відпочиває» у в'язницях.

Коли президента Філіппінської республіки Фердінанда Маркоса запитали про ту другу половину, він відповів: «У них є власні погляди і політична амбіція».

ТУРБОТА ПРО СУСІДІВ

Ефект цієї чергової кампанії Інформаційного агентства Сполучених Штатів навіть з боку суто арифметичного був, можна сказати, жалюгідним. Розповсюдило те агентство у своїх сусідів — країнах Латинської Америки 20 мільйонів анкет, щоб з'ясувати, що думають латиноамериканці про США та їхню «миролюбну політику». А повернулося заповненими тих анкет 6257! Зробивши не мудру бухгалтерську операцію, визначимо, що відповіло на анкету аж цілих 0,03 процента опитаних!

А що ж усе-таки написали оті три сотих процента? Директор Інформаційного агентства містер Леонард Маркс не рветься ті відповіді на люди виносити. Втім, як це полюбляють робити високопоставлені особи з Вашінгтона, директор Інформаційного агентства також робить хорошу міну при поганій грі. Мовляв, анкета виявилася вельми корисною, бо тепер уже Інформаційне агентство знає, від яких хибних уявлень про США слід лікувати отих латиноамериканців...

Як саме збираються це робити, директор не говорить, та, врешті, методи того «лікування» й так відомі усьому світу.

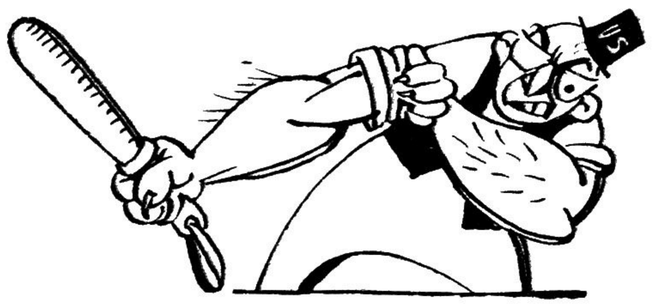

МОРАЛЬНІ СОЮЗНИКИ

Західнонімецькі верховоди та їх західноберлінські побратими примудрилися зайняти у в'єтнамській війні вигідну позицію: вони весь час під'юджують вашінгтонських стратегів, щоб ще більше роздути вогонь війни у В'єтнамі, а самі на цьому вогні руни гріють.

Недавно голова західноберлінського сенату Шютц вигукнув з пафосом: «Сполучені Штати не така держава, що дозволить азіатам плювати собі на чоботи!».

Газета «Вельтбюне», яка видається в ФРН, показала джерела цього захоплення: «В'єтнамська війна вимагала у нас справжній господарчий бум. Кожна убита у В'єтнамі людина (незалежно від того, партизан то чи ні) приносить нашим фабрикантам зброї 5000 марок!..».

ПОТЯГ ДО НАУКИ

Лави іспанського студентства поповнилися. Нові «студенти» дуже ретельно відвідують лекції, і дуже уважно слухають їх. Аж у рот викладачам дивляться, щоб, не дай боже, не прогавити якого слова...

Цей раптовий потяг до науки пояснюється дуже просто. Франкістські власті взяли під поліцейський нагляд кожного професора, кожного викладача, і рядові, а то й не рядові співробітники франкістської політичної поліції протирають свої штани в аудиторіях під личиною студентів.

Яка від цього користь науці — і говорити не варто.

ОЧИМА ДІТЕЙ

Вихователька одного лондонського дитячого садна роздала дітям старі журнали, ножиці і пояснила завдання: кожна дитина має вирізати з журналу ті малюнки, які найбільше подобаються її татусеві.

З двадцяти семи дітей дев'ять вирізали оголошення з рекламою алкогольних напоїв, на яких були зображені пляшки з віскі або коньяком. А дванадцятеро — фото легко одягнених красунь.

Де-де, а тут дійсно коментарі зайві.

ДЖЕНТЛЬМЕНИ І ПОКЛОННИКИ

Американська преса на всі лади обговорювала питання, кого, так би мовити, визнати «джентльменом № 1», людиною, значить, найкраще вихованою, з найкращими манерами і т. д. Кандидатур набралося щось із сотню.

Довго сперечалися і, нарешті, присудили звання «джентльмена № 1»... головнокомандуючому американськими військами у Південному В'єтнамі генералові Уестморленду!

Досі цього Уестморленда американська преса іменувала то «залізним Уестморлендом», то «людиною, яка не посміхається», а то «генералом без серця». В кожному разі, як про живого ангела з генеральськими погонами, про нього не говорилося. І раптом — маєш! — «джентльмен № 1»!

Ну, що ж — тепер хоч ясно, що тут розуміють під гарним вихованням і добрими манерами. Як кажуть, поставлено крапку над і!

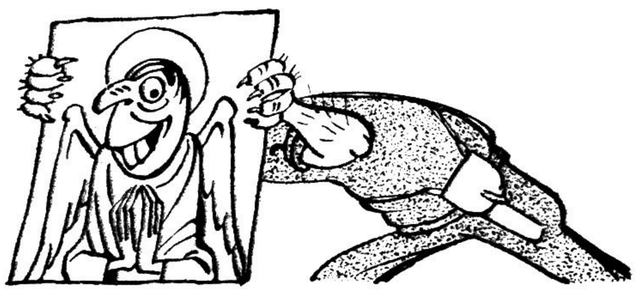

СЛОВО — КОСТЯНТИНОВІ СЕРГІЄНКУ

Колись про Одесу говорилося, що це — Одеса-мама. Зокрема факт, що для гумору, для слова веселого Одеса ніколи мачухою не була. Такою вона й понині залишилася.

От і сьогодні ми пропонуємо вам веселе віршоване слово одесита Костянтина Сергієнка.

Автор віршів — підполковник міліції, тобто людина цілком серйозна. Уже й це промовляє проти деяких отих скороспілих теоретиків, які говорять, що гумор — штука не серйозна.

ВЕДМЕЖЕ АЛІБІ

Ведмедя біля вулика «накрили».
— Ага, то тягнеш, значить мед,
Бурмило?
Мишко зітхнув: — Та що мені той мед?!
Ось довідка... У мене ж — діабет!

ВИПАДОК В ОПЕРІ

Співця в «Отелло» слухати не стали...
Скажу ясніш — героя освистали
Співак скипів: «Ну й публіка!
Ну й свині!! —
Так глузувать з великого Р о с с і н и!..»

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ОСЛЯЧИЙ ГОЛОС

У лісі вже закінчились дебати,
І звірі розійшлись відпочивати,
Тут наш Осел очумавсь од дрімоти
Та й загорланив: — Голосую проти!!

ВЕЛИКИЙ

Письменник Н. тим тільки і великий,
Що має сорок восьмий...
Черевики.

КОЖНОМУ СВОЄ

— Невже то правда, — дивувавсь
Євген, —
Що в бочці жив філософ Діоген?!.
Видать, мудрець родився не без
сорочки —
Винце смоктав і не вилазив з бочки.

Є ПРИЧИНА

— Чого це ваш начальник на роботі
Весь день мовчить, тримає пальця
в роті?
— Та він же звітом зайнятий, —
дивак ти! —
Висмоктує із пальця цифри й факти.

ЗНАМЕНИТІСТЬ

Поета ще ніхто не видає...
Він поки що автографи дає.

ЛИС-МОРАЛІСТ

Лис завітав опівночі в курник,
І кури підняли одразу крик...
— Заткніться! — гавкнув Лис. —
Ач, взяли моду! —
Спать не дають трудящому народу!..

НАРОДНІ УСМІШКИ

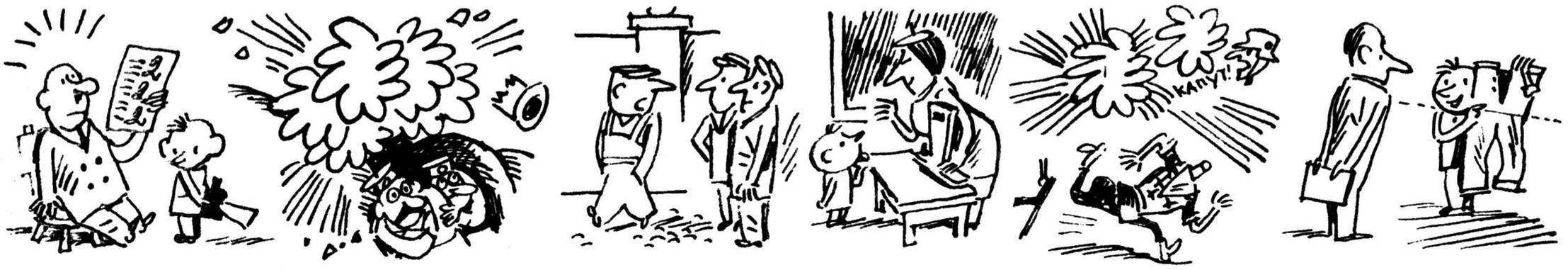

АВАНСОМ

До аптеки вбіг хлопчина з переляканими очима і звернувся до аптекаря:

— Чи є у вас якісь пілюлі від болю?

— А що болить у тебе, хлопче? — запитує аптекар.

— Зараз ще не болить, але мій батько взяв дивитися мій шкільний щоденник.

Повідомила Галя ГРИГЛЕВИЧ
з с. Долішнє Миколаївського району Львівської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Один робітник стоїть на заводському дворі. Другий, проходячи мимо нього, кричить:

— Здоров, Іване!..

Іван мовчить. Тоді другий робітник повернувся і питає:

— Іване, а чому це ти не вітаєшся?..

— А я з цього заводу уже звільняюсь! — каже Іван.

Повідомив І. Д. БИБИХИН
з м. Томська (РРФСР).

«СПРАВЖНІЙ АРТИЛЕРИСТ»

В дитинстві я дуже любив слухати, як мій дід розповідає про війну. Ось одне з його оповідань:

— Так ото забрали нас з кумом Федором в армію, ішли ми пішки. Коли ми дійшли до місця, то нам сказали по великому секрету, що буде війна. Одного разу нас розбудили дуже рано і сказали, що війна вже почалась і нам треба тягти гармату на позицію. Запрягли ми в гармату коней і почали тягти. Тягли аж 6 місяців і витягли на височенну гору. Викопали здоровенну яму, що називається окопом, і відразу почали заряжати. Насипали в гармату цілу мірку пороху, а потім іще й мірку дробу і стали дуло забивати спочатку ганчірками, а потім і землею. Кум направив гармату прямо на противника, а я підпалив фітиля. Самі поховались в окопі. От гармата почала бігати сюди-туди, а потім як гаркне, аж у головах задзвеніло. Коли вже не стало диму і ми повилазили з окопу, то побачили, що нашу гармату розірвало на шматки. Після цього вистрілу нам сказали, що ми захопили Одесу і шматок Польщі. Ото була справжня війна, а тепер не війна, а душогубство.

На цьому дід і закінчив своє оповідання.

Повідомив В. І. КОНОВАЛ
з м. Казані (ТатАРСР).

ПЕРЕВІРИЛА ЗНАННЯ

У крамницю, захекавшись, вбігла стривожена жінка і відразу до продавщиці:

— Навіщо ти обдурила мого сина на 90 копійок?

— А я хотіла перевірити, чи добре він знає арифметику, — спокійно відповіла продавщиця.

Повідомив М. П. КУЗЬМЕНКО
з с. Бондарівки Сосницького району Чернігівської області.

ХТО БЕЗ ЧОГО!

Це було під час війни в Німеччині. Зустрілися дві німкені.

— Мій Ганс від руських «катюш» без ума, — говорить одна.

— А мій Фріц — без голови, — сказала друга.

Повідомив М. РЕГЕТА
з с. Бортків Львівської обл.

ДОГАДЛИВИЙ

— Вітю, ти вивчив однину й множину?

— Вивчив.

— Тоді скажи: штани — однина чи множина?

— Вгорі однина, а внизу множина, — відповів Вітя.

Повідомила Людмила ЮХИМЧУК
з с. В.-Клітенки Вінницької обл.

А ЗВІДСИ МОРАЛЬ...

Півгодини навпомацки тинявся по крамниці. Півдюжини гуль насадив у темряві. Та даремно. Вчорашньої виручки так і не знайшов.

Не витримав, почав палити сірники.

Знадвору помітили. І, як у пісні, «його спіймали, арештували...»

МОРАЛЬ: «Обережно з вогнем!»

* * *

Не знала баба правил техніки безпеки. Підкладала й підкладала дрова. А самогонний апарат луснув.

І так ошпарило бабу, що й досі в лікарні відкається.

МОРАЛЬ: «Самогон — ворог здоров'я».

* * *

Здалося жінці: чоловік менше любити став.

Побігла скаржитися. У профком. У партком. До директора.

Тим набридло. Звільнили чоловіка.

Тепер обоє живуть на жінчину зарплату.

МОРАЛЬ: «Не рубай сучка, на якому сидиш».

А. ЖУРАВЛЬОВ.

м. Житомир.

САТИРИК З НОЖЕМ

Не лякайтесь, він нікого не зарізав. Хоча ніж його, на відміну від сатиричного бича, не умовний, а справжній і гострий навіть у технічному розумінні цього слова.

Володимир Андрійович Менаймов — пенсіонер, живе у Києві. Його хоббі — вирізання з дерева мініатюрних смішних фігурок. Знаряддя праці найпримітивніше — кишеньковий ніж.

Фігурки, які ви бачите на цих фото, не зменшені, а навпаки збільшені, щоб зручніше було розглядати. Таких фігурок у Володимира Андрійовича понад півтори тисячі! Більшість сатиричних, але є й гумористичні. Бюрократи і чинуші, хулігани і святенники. Та найбільше від ножа Володимира Андрійовича дістається п'яницям.

Володимир Андрійович своїми оригінальними, дотепними роботами довів, що сатирик може бути озброєний не лише пером чи пензлем, але й ножем.

Бачите, він і Перця зобразив не з традиційною мітлою і пером, а з своїм, «менаймівським» знаряддям праці.

Мал. А. СВИНЦОВА

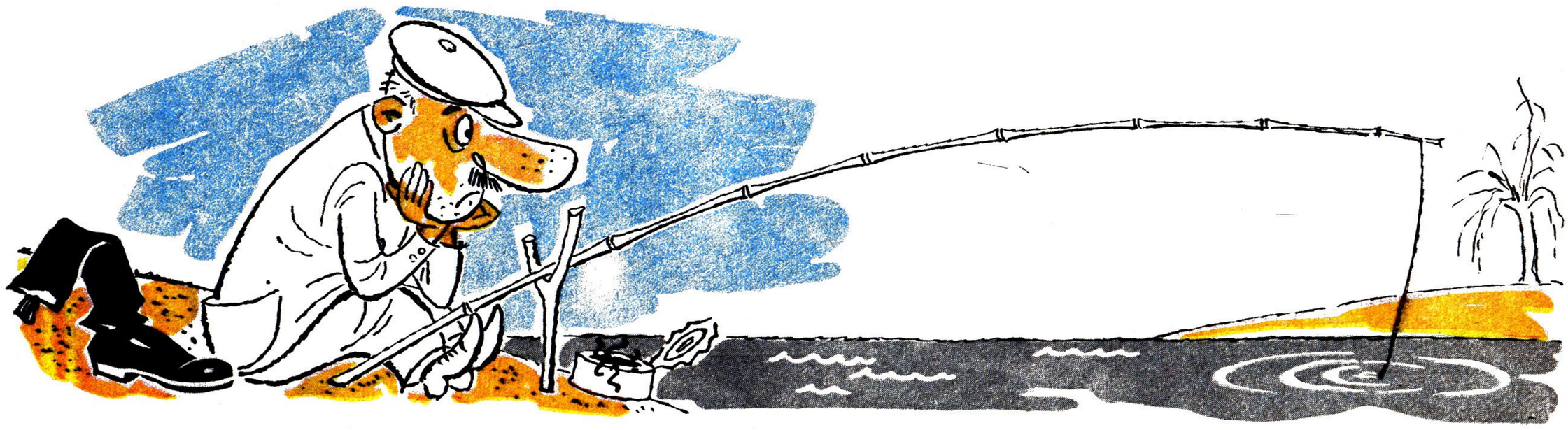

— От якби ще один чобіт клюнув.

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Шановні товариші! Починаючи з № 5-го, Перець виходить не на 12, як раніше, а на 16 сторінках.

Збільшення обсягу журналу має свої очевидні переваги.

Для читачів — це додаткові 4 сторінки гумористичних і сатиричних матеріалів, веселих карикатур тощо. У малят тепер частішим гостем стало «Перченя».

У той же час ціна кожного номера збільшилась лише на 2 копійки.

Просимо вас внести доплату по місцю передплати вами нашого журналу з розрахунку по 4 копійки за кожен місяць.

Редакція журналу «ПЕРЕЦЬ».

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

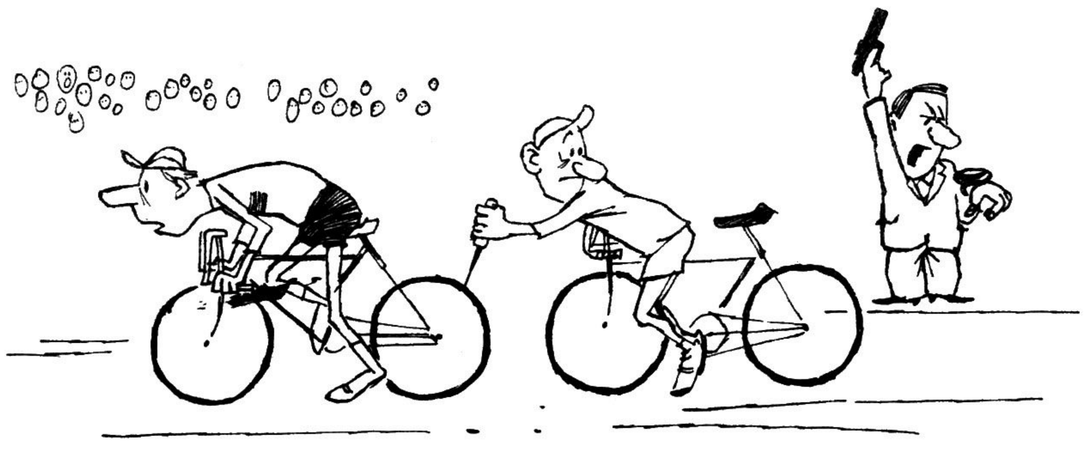

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Редакцію повідомили про те, що голова колгоспу «Правда» (Донецька область) Лінкін В. І. грубо порушував правила рибної ловлі. Про це у «Перці» № 24 за минулий рік було опубліковано замітку «Рекордний улов».**

Секретар Добропільського райкому КП України т. Гаркуша повідомив, що рішенням бюро райкому партії на т. Лінкіна накладено партійне стягнення.

★ **У тому ж номері журналу, у вірші «Новорічний тост раціоналізаторський» йшлося про те, що у продовольчих крамницях Жовтневого району м. Києва не приймають склотару від населення.**

Жовтневий райгастрономторг обговорив це питання на виробничій нараді і дав вказівку усім завідуючим магазинів без перешкод протягом усього робочого дня приймати склотару від населення.

★ **Завідуючий Чортківським райфінвідділом (Тернопільщина) т. Герман прийшов у міську лікарню не в приймомні години і нетактовно, грубо себе поводив. Про це писалося у листі, що був надрукований у «Перці» № 1.**

Секретар Чортківського райкому КП України т. Собовий повідомив редакцію що листа було розглянуто на бюро райкому партії, рішенням якого Герману Є. О. за грубе ставлення до чергової медсестри оголошено сувору догану.

★ **Тваринники колгоспу імені Горького із села Городище Полтавської області поскаржилися Перцеві на те, що їм день у день доводиться вручну тягати з криниці воду, щоб напоїти 800 колгоспних овець.**

Про це у «Перці» № 1 було надруковано замітку «Занадився журавель».

На цей виступ «Перця» секретар Чорнухинського РК КП України т. Сиром'ятников надіслав відповідь, що нині подачу води на вівцефермі — механізовано.

★ **У цьому ж номері, у замітці «Остання надія» йшлося про те, що село Гуменники Ровенського району за планом мало бути електрифіковане ще в 1966 році, але колгоспники і досі не мають електросвітла.**

Заступник голови виконкому Ровенської облради т. Заєць повідомив редакцію, що тепер трансформаторна підстанція с. Гуменники підключена до енергосистеми, а житлові будинки колгоспників — до електромережі.

перець

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 10 (788) (на украинском языке).

Підписано до друку 11.V. 1968 р.

Ціна 24 коп. на місяць.

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Для телеграм: Київ, Перець,
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Папір 70×108⅛=1 пап. арк. 2 друк. арк.

БФ 09170. Зам. 02262. Тираж 1 500 000.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

Шановний Перче!

А що б ти сказав, якби тобі з ремонту повернули годинника у такому вигляді: корпус і циферблат — в одній жмені, головка і стрілки — в другій; та ще й сказали — вдома, мовляв, сам збереш...

— Цього бути не може! — певне, скажеш ти. І матимеш рацію.

В годинникових майстернях такого справді не буває. А от, коли здаєш Сумському авторемонтному заводу двигуна, то з ремонту його тобі видають саме таким: окремо — корпус двигуна, окремо — колектор та інші деталі, і окремо — болти, шпильки та гайки, щоб кліент сам усе це з'єднав і одне до одного припасував. Найменший натяк на те, що це мусить зробити сам завод — і вже більше ніколи у тебе нічого на ремонт не візьмуть. Такий тут порядок!

Якщо керівники заводу і справді вважають це порядком, то хай би роз'яснили: що ж таке безпорядок? Як не нам, то хоча б тобі, Перче!

Я. ПЕТРЕНКО,
слюсар автогаражу радгоспу.

с. Низи
Сумської області.

Передай, будь ласка, керівникам Одеського облкниготоргу нашу подяку за сільськогосподарську літературу, яку вони нам надіслали накладною платою. Зокрема нас обрадували книги «Виноградарство», «Настольная книга виноградаря», «Виноградная филоксера», «Пшениця на півдні» тощо.

Без цієї літератури ми тут, на Поліссі, і кроку ступити не можемо.

Ми б хотіли, Перче, щоб працівники Одеського облкниготоргу наше найчемніше спасибі прийняли, а гроші, марно нами витрачені, повернули.

О. ПАРЕНЮК,
бухгалтер колгоспу «Зоря».

Дзержинський район
Житомирської області.

Пишуть тобі працівники Цюрупинського МСТ. Отримали ми електронасоси «Дніпро». Виробництва Новокаховського електромашинобудівного заводу. І їх ні пришити, ні прилатати, ні людям продати. «Мертві» від народження. Пишемо ми на завод листа за листом: «Пришліть спеціаліста. Хай відремонтує». А вони шлють нам обіцянку за обіцянкою.

Чи не посприяв би ти, Перче, щоб начальник відділу технічного контролю заводу т. Кричевський до нас завітав. Може, він пристосував би оті насоси для перегону кореспонденції з Цюрупинська у Нову Каховку і навпаки. Бо вже більше грошей на листування витрачено, ніж ті насоси коштують.

А. КУШНАРЕНКО.

м. Цюрупинськ
Херсонської області.

Уяви собі, людина домовилася з бюро добрих послуг перевезти, скажімо, шафу з магазину додому. Чекає день, чекає місяць, чекає рік. Немає шафи. Вона — до бюро: так де ж вона? Зникла в дорозі, — відповідають. Людина, звичайно, вимагає від бюро сплатити їй вартість шафи. А в бюро їй кажуть: «Машина, що перевозить меблі, справна, ремні у вантажників міцні. Тому і гроші не повернемо. Купуйте нову». Звучить неймовірно, чи не так? А от у відділі вантажної служби південно-західної залізниці існує саме такий порядок: коли під час транспортування якась річ зникає, то залізниця відшкодовує збитки, якщо:

а) поїзд зійде з рейок;

б) вагон розвалиться.

У всякому разі, на вимогу заплатити гроші за нашу сінорізку, яку залізниця загубила в дорозі, нам з відділу відповіли: «нестачу одного місця— сінорізки — виявлено в справному вагоні... Тому відповідальності залізниці в нестачі сінорізки не вбачаємо»...

А чи не вбачаєш ти, Перче, у авторів цього листа «нестачі» найелементарнішої логіки?

В. АДОМ.

юрисконсульт Ульянівської міжрайбази Кіровоградської облспоживспілки.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Он уже льодовиковий період настає, а ви все ще коло мого холодильника вовтузитесь.

— Відколи ти здав свою сокиру в терміновий ремонт, ми вже три місяці мамонта не їли...

— Гудзики прибудуть у бронзовому віці.

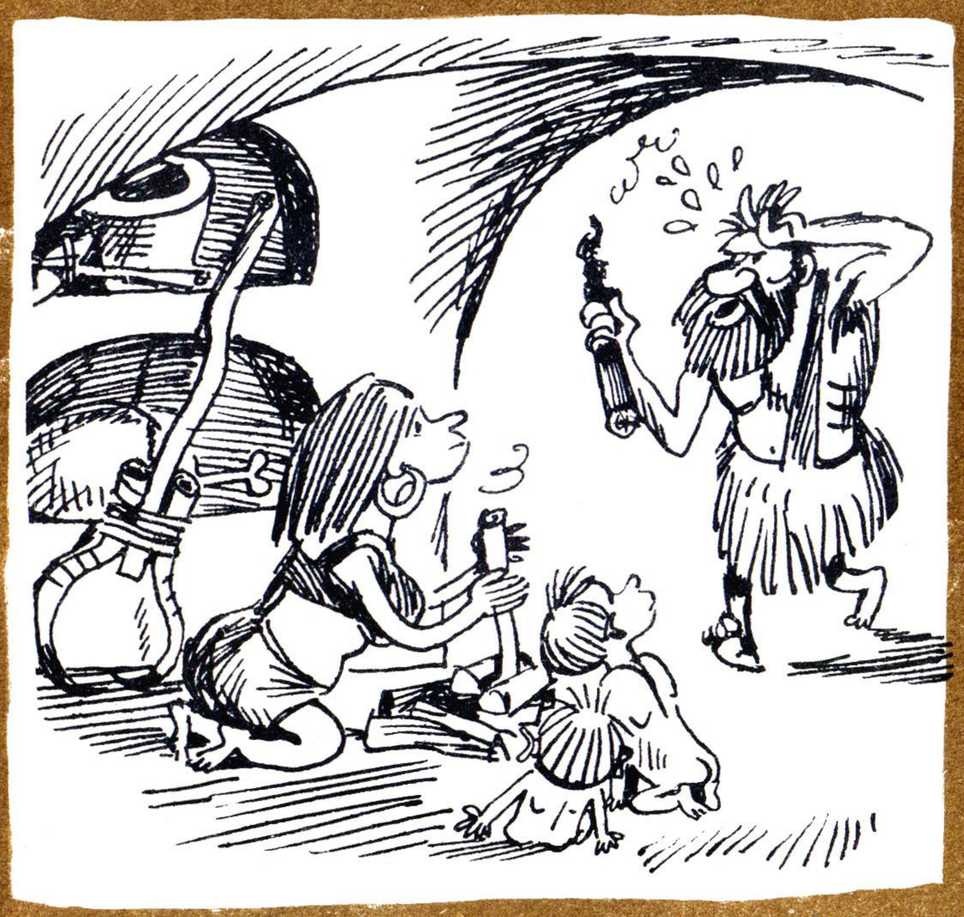

— Поки дійшов з майстерні по видобуванню вогню до нашого мікрорайону, то вся поліняка згоріла...

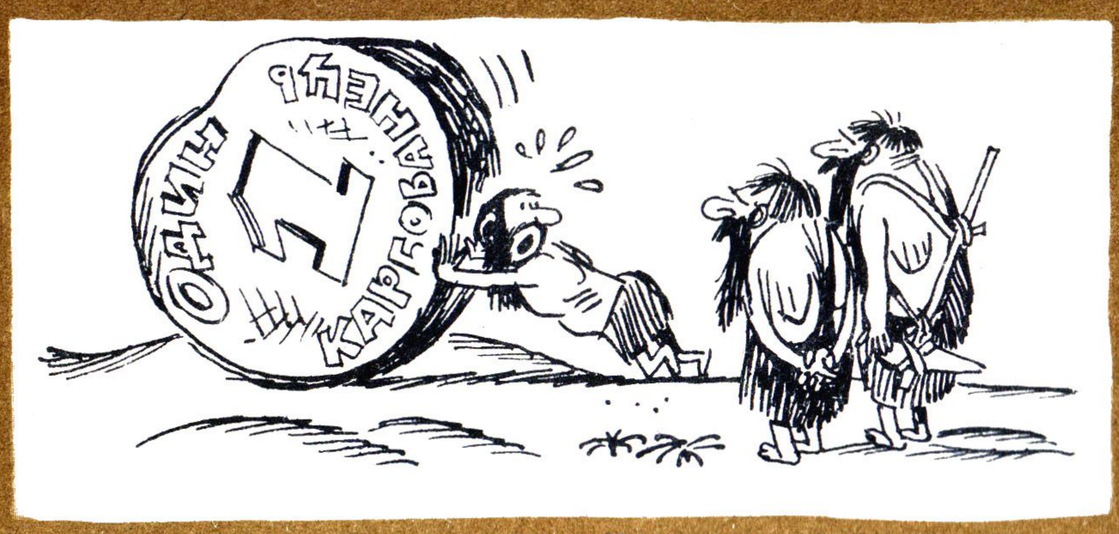

— Чи далеко до пошти? Хочу грошовий переказ надіслати родичам.

Страшне перо не в гусака...

«Рішенням правління колгоспу, колгоспницю Іванову Ганну Петрівну оштрафувати на п'ять трудоднів за те, що на протязі текучого року вона не виробила ні одного трудодня».

(З протоколу).

—

«...Справи у бригаді ідуть добре, але є ще кілька п'яниць з якими неможе нічого вдіяти. Я вже з ними проводив виробничу нараду, але нічого не допомогло».

(З доповідної).

Надіслав Л. ЖЕЖЕРУН.

Новоушицький район
Хмельницької області.

* * *

«У нас погано занедбана справа з озелененням вулиць і колгоспного подвір'я».

(З виступу голови сільради).

—

«Необхідно нам зробити бокс для автокранів. Це ж бо — люди».

Надіслав С. ПРОЦЮК.

с. Маневичі на Волині.

«Прошу правління колгоспу знять з мене овечу шкуру, яка не законно на мені стоїть».

(Із заяви).

Копію зняв М. КОТЕЛЕНЕЦЬ.

Бердянський район
на Запоріжжі.

«Коли я стояв на ремонті, мені замінили коробку, задній міст, ходову частину і деякі дрібниці. І провели це капітальним ремонтом».

(Із заяви).

Надіслав М. БАТИР.

м. Севастополь.

«...Андрій взяв козу за вірьовку і закинув її за тин».

(З виступу
на товариському суді).

Записав В. ГОНЧАРЕНКО.

Ужгородський район
Закарпатської області.

«Товариш Клименко запросив тов. Кавуна, щоб той пішов з ним у буфет перевірити, чи винне пиво в отруєнні шлунка».

(З листа).

Надіслав І. СЕЛЕЗНЬОВ.

м. Добропілля
Донецької області.

«Надсилаємо Вам на розслідування копії громадян».

(З офіційного листа).

—

«Всім власникам автотранспорту слід з'явитись на технічний огляд».

(З оголошення).

Зібрала В. ВЕРЖБИЦЬКА.

м. Хотин
Чернівецької області.

* * *

«ОБЯВЛЕНІЄ.

продаєця Коза, і копичка сіна, с гарбичку; і кабан півторагодовалий — Ціна по соглашенію у нєво. ще й радіола є кому, нада. Обращьяця по адресу — Вул. островского д. 12.

(дома буваю опослє роботи)».

Надіслав В. САНІН.

Селище Пантелеймонівка
Донецької області.

Індекс 74393